

Interpres

Parmakkapı, İmam Sokak Ziya bey Han Kat 4
Tel : 44 72 34 Beyoğlu

No.

24 Mayıs 1967

Cumhuriyet (İstanbul)

Tiyatro

Özdemir
NUTKU

“My Fair Lady,” üzerine

Devlet Tiyatrosu, bu tiyatro dönemini kapadı ve bir müzikale başladı. Ticarî tiyatro tarihinin en büyük gelirini sağlayan bu müzikal on yıl süreyle oynanan filmi, televizyon programları, plâkları ile İzlanda'dan Japonya'ya kadar yayılan My Fair Lady Alan Jay Lerner tarafından G. B. Shaw'un Pygmalion adlı eserinden uygulanan ve bestesi Frederick Loewe tarafından yapılan bu eserin ilk temsili 15 Mart 1956'da verilmiştir.

Dünya sahnelerinde haslat rekorunu kırmış ünlü «My Fair Lady» müzikal oyununu sahneye koyan, Frankfurt Devlet Operasının Bale Direktörü Todd Bolender, Cüneyt Gökçer ve eşi ile birlikte

Ancak Pygmalion'un bir müzikal yapılması düşüncesi daha eski tarihlere rastlar. Shaw'un eserini beyaz perdeye getiren prodüktör Gabriel Pascal, 1950 yılında, Shaw'un ölümünden az önce, bu eseri müzikal yapmayı ya-

zara tekil eymiş, kızgın, bir kar-
şılıkla birlikte, Shaw'dan olum-
lu bir tepki görmüştü. Shaw bu
teklife karşı, «Eğer Pygmalion
sizin dostlarınıza sözlerdeki mü-
ziğiyle yeterli gelmiyorsa, dostla-
rınız olağanüstü kabiliyetli kişi-
ler olmalı» demiştir. My Fair
Lady'de izlediğimiz seviye, eko-
nomi ve Shaw havası gerçekten
de A. J. Lerner'in çok kabiliyet-
li bir yazar olduğunu göstermek-
tedir. Müzikal'deki şarkılar Shaw
un karakterlerine giydirilmemiş,
tersine müzik de yazarın karak-
terlerine çok iyi bir yolda uydu-
rulmuştur. Çoğu müzikallerde bu
lunan «aşkı» haykırmalar bu eser
de yok, üstelik hemen bütün mü-
zikallerde varolan o bülüğa er-
memiş sentimentalizm de görül-
müyor bu eserde. Yalnızca son
sahne Eliza'nın Hingins'in evi-
ne gelmesiyle her ne kadar «mut-
lu son» bir sentimentalizme kayı-
yorsa da, dozunda bırakıldığı için
rahatsız edici değil. Shaw'un oyu-
nunda Eliza'nın Hingins'in evin-
den uzaklaştığını görürüz. Yazar
daha sonraki yazılarından birinde
Eliza'nın Freddy ile evlendiğini
ve bir çiçekçi dükkânı açtığını be-
lirtmiştir. Müzikalde bunun tersi
olur ve Eliza yaratıcısına teslim
olur. Böylece seyirciler de iç ra-
hatlığıyla evlerine dönerler.

Devlet Tiyatrosu'nun bir tek
klâsik eser oynamadan dönemi ka-
patması ve bunun yerine bir mü-
zikal oynaması başka bir yazı ko-
nusudur. Zengin bir çalışmayla,
kısa bir süre içinde sahneye çıkar-
ılan bu eser bizde başarıya ulaş-
mıştır. Tod Bolender'in seviyeli ve
ustaca hazırladığı oyun ve dans
düzeni bu temsili dışardakilerle
aynı seviyeye çıkartmış, hattâ ba-
zı sahneler dışardakilerden de üs-
tün. Doolittle - Harry - Jamie sah-
neleri, At Yarışları ve Covent
Garden'in çiçek pazarı sahneleri
öbür örneklerden daha üstün. Çi-
çek Pazarı'ndaki «kan - kan» dans-
larıyla hareketlenen sahnenin us-
ta bir rejisörün elinden çıktığı
belli.

Hâle ve Refik Eren çiftinin kos-
tüm ve dekorları başarılı. Dışar-
daki temsil dekorlarına görünüş
yönünden biraz yaklaşan bu tem-
silin dekorlarında en beğendiğim
sahneler Hingins'in evinin içi ve
çiçek pazarı. Kostümler her ne
kadar zamanı tıpa tıp getirmemek
le beraber, renk ve biçim yönün-
den başarılı bir yolda hazırlan-
mış.

Eliza'yı oynayan Ayten Gökçer
itirazsız bir başarı kazandı; oyu-
nunda yumuşak, renkli, sevimli ve
ölçülüydü. Gördüğüm Eliza'ların
başında gelir. Higgins'de Cüneyt
Gökçer iyi bir gecesinde olmamak
la beraber, rahat ve nüanslı bir
oyun getirdi. Şahap Akalın - Te-
kin Akmansoy ve Muammer Esi
üçlüsü yerine oturmuş, başarılı
oyunları ve takım oyunculuğun-
daki ölçüleri ile alkışlanacak bir
gösteride bulundular. Buna karşı-
lık koro yer yer temsili seviye-
sine ulaşabilmekle beraber, genel
olarak, renksiz ve güçsüz kaldı.
Hele soylu kişilerin temsil edildi-
ği at yarışları ve balo sahnelerin-
de koronun hareketleri çok iğre-
tiydi. Kostümler bile asaleti vere-
medi. Daha çok kostümlü baloya
gitmek için kostüm giymiş, takıp
takıştırmış dâvetlilerin havasını
bulduk.

Dieter Brux yönetimindeki or-
kestra aksamadan oyuna eşlik et-
ti. Nuri Özakyol'un yumuşak ton-
larda ve ustaca geçişlerle değer-
lendirdiği ışıklama ile temsil ba-
şarıyla bitti. Ve Devlet Tiyatrosu
bu dönemi böylece kaparken kula-
ğımızda yalnızca Doolittle'm söz-
leri kaldı: «Senin şu profesör beni
mahvetti. Mutluluğumu yıktı. Eli-
mi kolumu bağlayıp beni orta sı-
nıf ahlâkının içine atıverdi.»